

תורת יאשיהו

לקט חידושים

על פרשת השבוע

נערך ונלקט מתוך

תוכן דברי שיחותיו של כ"ק האדמו"ר

רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

פרשת
בשלח

מכון
תורת יאשיהו

תוכן העניינים

- האדם צריך ללכת בתמימות עם הקב"ה ולא לנסות לפרש את מחשבותיו 3.....
- שליחות של אדם בשמחה מביאה הצלחה בשליחות 4.....
- מתי שאדם חוסם את עצמו ממהו שמוטר לו ומגיע לו הוא יקבל דברים שאי אפשר לשער ולתאר 4.....
- בקריעת ים סוף כמו בשבת קודש ירד אור ושפע רב מהקב"ה ללא צורך בהכנה והתעוררות מצד בני ישראל 5.....
- בכל נס שקורה לאדם עליו להודות לקב"ה גם על הניסים שקדמו לנס הזה 7.....
- קריאת שירת הים מפחיתה את כוח התאוה בעולם 8.....
- אדם שמצטער וסובל בשביל שיהודים אחרים לא יצטערו זוכה לזיווג ופרנסה 10.....
- אדם בלי תורה אין לו רוגע שמחה ובטחון 12.....
- הדרך למתק את הדברים המרים בחיים של האדם 13.....
- הסגולה המיוחדת במן שכל אדם קיבל בדיוק מה שצריך לאכול באותו היום 14.....
- את המלחמה בעמלק מנצחים עם כוח של תורה תשובה ומסירות נפש 14

סדר ועימוד, עיצוב גרפי

עמירם יוסף קדוש

055-668-4412

פרשת בשלה

”וַיְהִי בְשַׁלַּח פְּרַעֲהָ אֶת הָעָם”

האדם צריך ללכת בתמימות עם הקב"ה ולא לנסות לפרש את מחשבותיו

לכן שבט אפרים התיר לעצמו ואמר שהם לא צריכים להיות בשעבוד וקמו והחליטו לצאת לפני הזמן מארץ מצרים.

אם כך בני אפרים טענו כי השעבוד היה אכן על מכירת יוסף אבל היה גם על ברית בין הבתרים, אלו היו שני דברים שהתחברו ועל זה היה שעבוד בארץ מצרים. אם כך על זה שמכרו את יוסף, שבט אפרים באמת לא היה צריך להיענש אבל על ברית בין הבתרים כן נענשו כי יצאו לפני הזמן.

האדם צריך לדעת יסוד גדול, הרבה פעמים כמה דברים מתחברים ביחד והקב"ה עושה משפט ודין על כמה דברים **”מִשְׁפָּטֵי ה' אֱמֶת צְדָקוֹ יִחַדּוּ”** (תהילים יט, י) הקב"ה אוסף כמה דברים ונותן לאדם על כמה דברים. שבט אפרים פירשו את הדבר על דבר אחד ושם הייתה הטעות שלהם. לאדם אסור לפרש את המחשבות של הקב"ה, האדם צריך ללכת בתמימות עם הקב"ה, מתי שהולך בתמימות עם הקב"ה רק סיעתא דשמיא יוצאת בידו.

מובא ברבותינו הקדושים (תרגום יונתן יג, יז) מתי שבני ישראל יצאו ממצרים, רובו הגדול של שבט אפרים לא יצא איתם אלא הקדים ויצא לפני הזמן ממצרים ואז אנשי גת יצאו והרגו את רובו של שבט אפרים. אם כך צריך להקשות ולומר הרי כל בני ישראל ראו שעוד לא הגיע הזמן לצאת, מה ראה שבט אפרים שקיבל את האומץ והמחשבה לצאת לפני הזמן ממצרים?

אלא אפשר לבאר ולומר שאחת הסיבות שבני ישראל ירדו לשעבוד בארץ מצרים היה בגלל מכירת יוסף, בגלל שהשבטים הקדושים מכרו את יוסף נענשו השבטים הבנים שלהם על השעבוד בארץ מצרים. שבט אפרים אמר אנחנו הבנים של יוסף, יוסף הצדיק לא עשה כלום הוא נמכר ואותו ציערו ומכרו לארץ מצרים. אמרו שבט אפרים, אנחנו הבנים שלו לא צריכים להצטער בצער השעבוד,

"וַיְהִי בְשִׁלְחַת פְּרַעֲהָ אֶת הָעָם" (ג. יז)

**שליחות של אדם בשמחה מביאה
הצלחה בשליחות**

שואל רבנו הנעם אלימלך בפרשה למה בני ישראל עברו ארבעים שנה של קשיים במדבר, צער ודברים קשים ביותר ומתרץ משום שפרעה כששלח את בני ישראל ממצרים שלח אותם בעצבות, אין ויהי אלא לשון צער (מגילה י:). ולכן בני ישראל עברו ארבעים שנה של יסורים במדבר.

ופה צריך לדעת יסוד גדול, מתי שהאדם שולח את חברו, את בנו, או אשתו, וכן להיפך שהאשה שולחת את בעלה או בנה לאיזה מקום ונפרדים, חייב להיפרד בשמחה. אם נפרדים בעצבות, אותה דרך שאותו אדם הולך תהיה לו בה עצבות וכשלון גדול.

פרעה שלח את בני ישראל בעצבות אין ויהי אלא לשון צער, כל הזמן שבני ישראל היו במדבר עברו עצבות ודברים קשים ביותר. לכן האדם יקפיד כששולח את חברו, אמא ששולחת את בנה, אנשים נפרדים ויוצאים לדרך יצאו בשמחה. כי אם יוצאים בשמחה הדרך תהיה בשמחה, אם יוצאים בעצבות הדרך תהיה בעצבות.

"וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת עֲצָמוֹת יוֹסֵף עִמּוֹ" (ג. יט)

(יט)

מתי שאדם חוסם את עצמו ממושהו שמותר לו ומגיע לו הוא יקבל דברים שאי אפשר לשער ולתאר

מובא בפרשת השבוע "ויקח משה את עצמות יוסף עמו" ועל זה אומרת הגמרא (סוטה ג.) בא וראה כמה חביבות מצות על משה רבינו שכל ישראל כולן נתעסקו בביזה והוא נתעסק במצות שנאמר חכם לב יקח מצוות. צריך להקשות קושיה חזקה הרי לא הייתה למשה רבנו אף זכות לקחת ממצרים כלום, רבותינו הקדושים אומרים ששבט לוי לא היה בשעבוד ולא עבדו במצרים, אם כך אין להם זכות לקחת גם מהרכוש של המצרים כי רק מי שהיה בשעבוד והמצרים עינו אותו יכל לקחת מביזת מצרים. ועוד אומרים רבותינו הקדושים על קורח שכל מה שהתדרדר וכל הרע שהגיע כי היה היחיד משבט לוי שלקח מהביזה. אם כך מה התורה הקדושה משבחת כ"כ את משה רבנו חכם לב יקח מצוות שלא הלך לקחת מהביזה והלך לקחת את עצמות יוסף הרי אסור היה לו לקחת מהביזה כי הוא משבט לוי ולא עבד בארץ מצרים?

אלא אפשר לפרש ולומר כך, משה רבנו הוא היה המוציא והמביא בפני פרעה, הוא גם היה בשעבוד, היה צריך לברוח

**"וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה מַה תִּצְעַק אֵלַי
דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִסְעוּ"**

**בקריעת ים סוף כמו בשבת קודש
ירד אור ושפע רב מהקב"ה ללא
צורך בהכנה והתעוררות מצד בני
ישראל**

אנחנו רואים בפרשת השבוע אחרי שבני ישראל יוצאים ממצרים ועומדים לפני ים סוף, מצרים מאחוריהם הים לפניהם, בצדדים המדבר עם חיות רעות, בני ישראל עומדים במצב קשה ביותר שלא יודעים מה לעשות. עומד משה רבנו ומתפלל לקב"ה, אומר לו הקב"ה "מַה תִּצְעַק אֵלַי דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִסְעוּ". חשבנו להקשות קושיה פשוטה וקשה ביותר מה פירוש הדברים "מַה תִּצְעַק אֵלַי", עם ישראל נמצאים בצרה ובבעיה שאין שני לה, מה יעשו? ישבו בשקט? מתי שאדם בצרה הוא מתפלל לקב"ה "בְּצַר לְךָ וּמְצַאנֶךָ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים וְשַׁבַּת עַד ה' אֱלֹהֶיךָ וְשָׁמַעְתָּ בְּקוֹלוֹ" (דברים ד, ל) מתי שיש לבן אדם צרות וקשיים דברים לא טובים הוא מתפלל לקב"ה, זה מה שעשו כולם מדורי דורות וזה מה שנעשה בכל צרה ובעיה שיש, אם לא נתפלל מה נעשה, אם כך מה הפירוש מה תצעק אלי? אז אולי אפשר לפרש את זה כך, מובא בזוהר הקדוש על הפרשה (מז, ע"א) שרבי שמעון בר יוחאי קושר את עניין קריעת ים

מפני פרעה, ישב בבית האסורים משה רבנו גם היה צריך לצאת ממצרים אחרי שעבר יסורים קשים בשביל הגאולה של עם ישראל, ובשביל שהיו לו גם דברים קשים בשביל הגאולה הוא גם היה בגדר משועבד. ועוד מה שמובא ברבותינו הקדושים שפרעה היה גלגול של קין ומשה רבנו היה גלגול של הבל אז ודאי היה מותר לו לקחת את מה שבגלגול הקודם קין לקח להבל. אבל בכל אופן אפילו שהיה מותר למשה רבנו לקחת מהביזה, משה רבנו חסם את עצמו ולא נגע כלום בביזה ושם משה רבנו קנה מעלות גדולות בנפש שלו.

האדם צריך לדעת יסוד גדול, יש הרבה דברים בחיים שהאדם יכול לעשות וגם ההלכה מתירה לו לעשות את הדבר, אך ברגע שהאדם חוסם את עצמו ולא עושה, הוא משיג השגות גדולות שאין להם שני. הרבה אנשים השיגו עולמות בגלל שהגיע להם דבר, והם עבדו על המידות שלהם ולא עשו את מה שמגיע להם. מתי שהאדם מעביר על מידותיו ומוותר על דברים שמגיעים לו הוא זוכה ומקבל דברים שאי אפשר לשער ולתאר. זה מה שקרה אצל משה רבנו, משה העביר על מידותיו לא לקח כלום מהרכוש של ארץ מצרים ובזכות זה זכה לדברים גדולים.

סוף לשבת קודש, שיש משקל דומה בין קריעת ים סוף ושמירת שבת. אנו רואים שאחד היסודות הגדולים של היהדות זה שמירת שבת, **אמר ר' חייא בר אבא א"ר יוחנן כל המשמר שבת כהלכתו אפי' עובד ע"ז כדור אנוש מוחלין לו** (שבת ק"ח:). מעלות גדולות יש בשבת קודש, ומובא בגמרא (שבת י:) **א"ל הקב"ה למשה מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה**. נשאלת השאלה אדם שנותן חפץ לחבירו הוא נתן לו מתנה, האדם שקיבל את הדבר מחבירו קיבל ממנו מתנה. אבל אם יש דבר שכבר שייך לאדם וזה אצלו וזה שלו, זו לא מתנה, אם הוא יתן את החפץ למישהו אחר אז זה יקרא מתנה. אם כך מה הכוונה מתנה יש לקב"ה בבית גנזי ושבת שמה, מאיפה מתנה ממי הקב"ה קיבל אותה מתנה?

אלא אפשר לפרש ולומר יסוד עצום, המהות והעמקות של שבת קודש היא מיוחדת ועמוקה מאוד וכמו שאומרים בתפילת שבת **"וּשְׁנֵי לְחֹת אֲבָנִים הוֹרִיד בְּיָדוֹ וְכָתוּב בָּהֶם שְׁמִירַת שַׁבָּת וְכֵן פְּתוּב בְּתוֹרָתְךָ"** מתי שמשה רבנו שבר את הלוחות אחרי חטא העגל, כל הדברות פרחו מהלוחות חוץ מדברה אחת שמירת שבת שנשארה בלוחות ולא פרחו. ומכאן הכוח של שמירת שבת הוא כוח עצום וגדול שלא ניתן לשער ולתאר.

אז אפשר לפרש ולומר כך, עם ישראל

התחילו לשמור את השבת עוד כשהיו במצרים קודם מתן תורה וקודם המצוות שנצטוו במרה. אומר המדרש (שמות רבה א, כח) בזמן שפרעה גזר על בני ישראל גזירות קשות, היו בני ישראל עובדים שבעה ימים בשבוע כ"ד שעות ביממה, הלך משה רבנו לפרעה ואמר לו יש לי שאלה לשאול אותך, מי שיש לו עבד האם הוא רוצה שהעבד ימות או יהיה בריא? אמר לו פרעה ודאי שיהיה בריא שיעבוד טוב ויביא תפוקה טובה. אמר משה רבנו לפרעה אתה מעביד את עם ישראל שבעה ימים בשבוע, הם ימותו תן להם יום חופש. שאל אותנו פרעה איזה יום, ענה לו משה רבנו יום השבת. כל יום שבת בני ישראל היו בחופש, לא דיברו לשון הרע לא דיברו רכילות ולא חיפשו מה לדבר.

יש אנשים שכל היום מחפשים מה לדבר ואיך לדבר על זה ועל זה, מה אמר ומה עשה, שורש האנשים האלה הוא משורש קין וכל מגע איתם רע להם ורע לעולם כולו. בני ישראל יכלו בשבת לשבת וכל היום לרכל אחד על השני מה עשה ואיך עשה ומה אמר. אך אומר המדרש (שם ה, כב) בני ישראל ביום החופש שלהם לא ריכלו אלא ישבו ולמדו מתוך הגדות ישנות שהיו כתובות על קלפים מעור, והיה רשום בהם כל מיני לימודים מזמן אברהם יצחק ויעקב. וכך כל שבת היו יושבים

ולומדים בהם, מתחזקים ומתקדשים מהם. בני ישראל התחילו לשמור את השבת לפני שניתנה השבת במרה. בארץ מצרים כשהיה להם יום חופשי לרצונם ועל דעת עצמם במקום לשבת לטייל ולהנות, ישבו בני ישראל קראו ולמדו מההגדות הישנות שהיו להם ושמרו את השבת.

אומר הקב"ה מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה עם ישראל התחילו לשמור את השבת עוד לפני שהקב"ה נתן להם אותה וציווה לשמור אותה, אז כלפי הקב"ה השבת היא מתנה כי עם ישראל שמו את הגבולות שלה וחזקו את עניין שמירת השבת, לכן הקב"ה אומר מתנה טובה יש לי בבית גנזי כי גם כלפיו זה מתנה. אם כך למה רבי שמעון בר יוחאי קושר את הכוח של שבת דווקא לקריעת ים סוף?

אלא אפשר לפרש ולומר יסוד עצום, ההבדל בין שבת לחגים שבחגים צריכים לעשות הכנה ולעורר את ערותא דלתתא, ועל ידי שמתעוררים למטה אז יורדת התעוררות והתעלות מלמעלה. אבל בשבת קודש זה לא כך, מיד בכניסת שבת יורדת את ערותא דלעילא והקב"ה מוריד שפע רב ואור מכל העולמות ללא צורך בהתעוררות והשתדלות של האדם למטה. על פי זה אפשר לבאר ולומר, בני ישראל בקריעת ים סוף עמדו והסתפקו

אם צריך את ערותא דלתתא להתחיל להתעלות ולהתחזק ואז ירד שפע ממרום או שירד ישר שפע ממרום. אמר הקב"ה למשה מה תצעק אלי זה כמו שבת יש את ערותא דלעילא יש אור מלמעלה לא צריך את ערותא דלתתא, לא צריך לחכות דבר אל בני ישראל ויסעו ויהיה סיעתא דשמייא ושפע מהשם, ואפילו שקריעת ים סוף הייתה ביום רביעי, בקריעת ים סוף הייתה מהות כמו של שבת קודש. ולכן גם אומרים "שבת היא מלזעוק ורפואה קרובה לבוא" (שבת יב.). בשבת יש כוח שלא צריך לצעוק כמו בקריעת ים סוף שכל הכוח של שבת קודש זה את ערותא דלעילא ללא צורך באת ערותא דלתתא.

"וַיִּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדֹלָה"

בכל נס שקורה לאדם עליו להודות לקב"ה גם על הניסים שקדמו לנס הזה

אנחנו מוצאים בפרשת השבוע "וַיִּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת מִצְרַיִם מֵת עַל שְׁפַת הַיָּם. וַיִּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה ה' בְּמִצְרַיִם" רבותינו הקדושים אומרים מתי שאדם מודה על נס שהקב"ה עושה לו הוא צריך ללכת אחורה ולהיזכר בכל הניסים הראשונים שהקב"ה עשה לו ולקשור את

אם היו השפחות מוצאות היו מפחדות לעבור על דברי המלך והיו הורגות את משה.

אם כך, בני ישראל בקריעת ים סוף הודו לקב"ה וירא ישראל את היד הגדולה גם על הנס שהיד של בתיה הגיעה עד לתיבה של משה והצילה אותו, ולא שהשפחות היו מוצאות ומטביעות אותו, וגם על וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים וקריעת ים סוף.

וכך גם כל אדם צריך לדעת יסוד גדול, מתי שנעשה לו נס, צריך ללכת אחורה ולחשוב על כל הניסים שנעשו לו ויקשור את כולם אחד לשני לשלישי ולרביעי, ויראה איך הכל קשור אחד לשני, וכך יודה ויהלל לקב"ה על כל הניסים ועל כל הטוב יחד.

"אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת"

קריאת שירת הים מפחיתה את כוח התאוה בעולם

אנחנו מוצאים בפרשת השבוע את המעלה הגדולה של שירת הים "אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת", ידוע מה שאומר רבנו החיד"א (ציפורן שמיר ב, כד) שבכל פעם שאדם קורא שירת הים בכל

זה נס לנס ולראות איך הקב"ה סידר את כל הדברים דבר לדבר כפתור ופרח, כל הניסים והנפלאות שהקב"ה עשה לו. וזה מה שבני ישראל עשו על ים סוף וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים בני ישראל ראו את המצרים עכשיו מתים על שפת הים, ואז עמדו והודו לקב"ה על זה וגם הודו על היד הגדולה. מה הפירוש על היד הגדולה?

אומרים רבותינו, מתי שבני ישראל עמדו והודו על ים סוף הם הודו גם על משה רבנו מושיען של ישראל שהייתה לו ישועה והצלחה. בזמן שמשה רבנו נולד, אמו יוכבד שמה אותו בתיה בתוך הנילוס, ואז מספרים רבותינו הקדושים שבתיה בת פרעה יצאה לנילוס לטבול, כשהגיעה לנילוס ראתה מרחוק תיבה, ואז הושיטה את ידה ונעשה נס והיד שלה נעשתה ארוכה כמה אמות עד שהגיעה לתיבה והיא משתה את משה. ואומרים רבותינו שאם השפחות של בתיה היו מוצאות את התיבה ומושכות אותה, היו רואות בפנים ילד יהודי ועם גזירת פרעה "כָּל הַבֶּן הַיְלֹוֹד הַיְאֲרָה תִּשְׁלִיכֶהוּ" (שמות א, כב) היו מטביעות את משה במים והורגות אותו. לכן הקב"ה עשה נס שהיד שלה תהיה ארוכה והיא משתה את התיבה וראתה שם את משה. ודווקא היא כי לה היה את הכוח להשאיר אותו חי ולעבור על דברי אביה בלי לפחד.

אלא אולי אפשר לבאר ולומר יסוד גדול, מובא בשם רבנו האר"י הקדוש (שערי קדושה ח"א, שער ב) שאומר שיש ארבע יסודות בגוף האדם ובכל דבר בעולם, יסוד אחד אש, יסוד אחד מים, יסוד אחד עפר ויסוד אחד רוח. ואומר רבנו האר"י הקדוש שמיסוד האש יש את הגאווה והכעס, מיסוד העפר יש את העצבות, מיסוד הרוח יש את הדיבורים הלא טובים, לשון הרע ורכילות. ומיסוד המים יש את התאוה, כל התאוות שיש בעולם זה מיסוד המים.

אז על פי זה אפשר לבאר ולומר, בקריעת ים סוף הקב"ה לא רק קרע את ים סוף באותו רגע, אלא קרע והחליש את כוח התאוה של המים מן העולם. ואומרים רבותינו שלא רק ים סוף נקרע לשניים אלא בכל מקום שהיה קיבוץ של מים בעולם זה נקרע לשניים, הקב"ה בקריעת ים סוף קרע את הכוח של התאוה מן העולם הזה.

על פי זה יובן בכל פעם שאדם קורא את שירת הים, הקריאה מעוררת את הזמן והוא מעורר את הכוח להפחית את היצר הרע של התאוה מן העולם. וכך מסופר על אחד הצדיקים שיום אחד בתפילת שחרית ובשירת הים התלמידים שלו ראו אותו רוקד ושר. שאלו אותו התלמידים מה קרה וענה להם אותו צדיק שממש הרגיש את קריעת ים סוף.

בוקר הוא צריך לדמיין בנפשו שהוא עומד בפני ים סוף מלפניו ומאחוריו המצרים רודפים אחריו, ומצדדיו המדבר עם חיות רעות והוא עומד בצער ולא יודע מה לעשות, כל המצב שעמדו בני ישראל בים סוף ואז הקב"ה עושה איתו נס והוא קורע את הים והאדם עובר בתוך הים ביבשה. אומר רבנו החיד"א שאם אדם עומד ומצייר ומדמיין את זה ככה בנפשו, ודאי שהקב"ה יושיע אותו מכל צרה ומכל בעיה וימחל לו על כל עוונותיו. אז אדם צריך לדעת לאורך חייו בכל בוקר שאומר אז ישיר משה ובני ישראל יצייר לעצמו את הציור הזה וידע שזו סגולה לישועה, למחיקת עוונות, לסיעתא דשמיא ולכל הדברים הגדולים כאשר הוא קורא בשמחה ומצייר את המצב שבני ישראל עמדו בים סוף.

וצריך להבין מה הכוח והעומק של שירת הים, ועוד מה שאומרים רבותינו הקדושים **אז ישיר משה** שלא רק מה שמשה רבנו אמר אז בים סוף אלא גם כשהמשיח יבוא יגידו עוד פעם את השירה כמובא בזוהר הקדוש (בשלה נד, ע"ב). אם כך צריך לשאול מה כ"כ מיוחד בשירת הים שמהללים ומשבחים את שירת הים, שגם לעתיד יבוא יאמרו אותה ומי שאומר ומצייר אותה ימחלו לו כל עוונותיו, מה המיוחד בה?

אדם כקריעת ים סוף (פסחים ק"ח.) כקריעת ים סוף. מה הבדל בין בקיעה לבין קריעה? ושאלה נוספת יש לשאול אם פרנסתו של אדם קשה כקריעת ים סוף וגם זיווגו של אדם אז צריך לדעת מה היה בים סוף שבזכות זה זכינו לקריעת ים סוף שנעשה את זה גם בענייני הזיווג וגם בענייני הפרנסה, מה היה שם שבזכות זה אדם יזכה לפרנסה וזיווג?

אלא אפשר לבאר ולומר יסוד גדול, הפעם הראשונה שדבר נחתך לשניים זה בקיעה, קריעה זה דבר שהיה שלם ונחתך, הדבקנו ועוד פעם נחתך זו קריעה כביכול נקרע מה שכבר היה שלם ונקרע פעם שניה. ועל פי זה אפשר לבאר מה שאומרים רבותינו הקדושים, כשבני ישראל יצאו ממצרים והגיעו לים סוף הקב"ה קרע להם את הים, אבל היו שני אנשים דתן ואבירם שלא הלכו עם בני ישראל שנשארו בארץ מצרים לעזור לפרעה.

מתי שפרעה אמר "נִבְכְּיִם הֵם בְּאֶרֶץ סֹגֵר עֲלֵיהֶם הַמִּדְבָּר" אומר התרגום יונתן "וַיֵּימַר פְּרַעֲה לְדָתָן וְלֹאֲבִירָם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל דְּמִשְׁתַּיִּירוֹן בְּמִצְרַיִם" שדתן ואבירם עמדו עם פרעה והוא אמר להם שעם ישראל נבוכים במדבר, וכשפרעה התחיל לרדוף אחרי בני ישראל הם הלכו איתו. מתי שפרעה טבע בים סוף, דתן ואבירם רצו לעבור את ים סוף והקב"ה עשה להם נס ונקרע להם הים עוד פעם. אם כך אומרים

לכן כל אדם כשקורא אז ישיר משה בתפילת שחרית יעשה את זה בשמחה ויכוון בדעתו שמפחית את כוח התאוה בעולם. וכוח זה מפחית את התאוה לדורי דורות ולכן גם כשיבוא המשיח יגידו אז ישיר משה כי הכוח של הגאולה תהיה גם על ידי הפחתת התאוה, וזו הגדולה של שירת הים כי קריעת ים סוף קרעה את הכוח של התאוה והורידה אותה ועל זה נשבח ונהלל גם לעתיד לבוא.

"וַיִּשֶׂם אֶת הַיָּם לְהוֹרֵבָה וַיִּבְקְעוּ הַמַּיִם"

אדם שמצטער וסובל בשביל שיהודים אחרים לא יצטערו זוכה לזיווג ופרנסה

רבותינו הקדושים אומרים לנו קשה זיווגו של אדם כקריעת ים סוף וכן קשה פרנסתו של אדם כקריעת ים סוף. צריך להבין, למה קוראים לזה קריעת ים סוף הרי בתורה הקדושה נאמר "וַיִּבְקְעוּ הַמַּיִם" מלשון בקיעת ים סוף, למה פה התורה הקדושה אומרת ויבקעו מלשון שהמים נבקעו ובעניין זיווגו של האדם נאמר אמר רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן וקשין לזיווג כקריעת ים סוף (סוטה ב.) ובעניין פרנסתו של האדם נאמר אמר רב שיזבי משמיה דרבי אלעזר בן עזריה קשין מזונותיו של

היכו את אותנו ולא לחצו אותנו. אם כך בזכות זה שדתן ואבירם היו מצטערים וקיבלו מכות מהמצרים ולא לחצו את עם ישראל, זכו שים סוף נקרע לשניהם לבד, אפילו שהיו רשעים ואפילו שנשארו עם פרעה, אפילו שהם עשו למשה רבנו צער גדול בכל פעם שהיה משבר וצער בעם ישראל, בכל אופן הם קיבלו מכות מהמצרים ולא ציערו את עם ישראל בזכות זה נקרע להם ים סוף.

וזו המעלה הגדולה של יהודי שמצטער ולא מצער יהודים, יהודי שמצטער ולא מצער יהודים אחרים זוכה למעלות הגדולות שים סוף יקרע בשבילו. אז על פי זה אפשר לבאר ולומר, קשה זיווג של אדם כקריעת ים סוף וקשה פרנסתו של אדם כקריעת ים סוף, אם אדם רוצה לדעת בזכות מה נקרע הים לדתן ולאבירם בפעם השניה, בזכות זה שהצטערו בשביל עם ישראל ולא ציערו את עם ישראל.

אם כך אדם שרוצה לדעת סגולה לפרנסה וסגולה לזיווג, שרוצה למצוא זיווג מהר או שרואה שהפרנסה שלו קשה תצטער בשביל יהודים ואל תצער יהודים. אם יש משהו שמצער יהודים ואתה יכול לקחת את זה בגוף שלך ולמנוע צער מיהודים ואתה לוקח את זה על עצמך בזכות זה תזכה לזיווג ובזכות זה תזכה לפרנסה.

רבותינו הקדושים שהיו שתי קריעות ים סוף, פעמיים הים נקרע לשניים פעם ראשונה הים נבקע לבני ישראל ובני ישראל עברו בתוך הים ביבשה ואחרי כן המים חזרו על המצרים והמצרים טבעו בים. ופעם שניה אחרי שהמצרים טבעו בים נקרע הים שוב לדתן ואבירם והם חצו את הים בנס גדול לבד.

ועל פי אפשר לבאר ולומר, מה שהתורה מדברת על בקיעת ים סוף זה שהים נבקע לשניים לכן התורה קוראת לזה **בקיעת ים סוף**. ומה שאנו אומרים שקשים מזונותיו של אדם וזיווגו של אדם כקריעת ים סוף זה כקריעה שהייתה לדתן ולאבירם פעם שניה שנקרע להם הים לשניים ולא כבקיעה. ומה זכו דתן ואבירם שבשבילם נקרע להם הים?

אומרים רבותינו הקדושים שדתן ואבירם היו בארץ מצרים שוטרים, וכשהמצרים העבידו את בני ישראל בפרך היו שמים יהודי אחראי שיהיה שוטר על כל קבוצה של יהודים שיצטרכו לעבוד. ואם לא היו עובדים היהודים, השוטרים המצרים היו מכים את השוטרים היהודים שהם יכו את היהודים שיעבדו. ורבותינו הקדושים אומרים שדתן ואבירם היו שוטרים ואפילו שהיו רשעים הם לא רצו לצער את בני ישראל בעבודה, אם יהודי לא היה עובד את העבודה כמו שהמצרים ביקשו ממנו הם היו מקבלים מכות ולא

**"וַיִּלְכוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים בְּמִדְבַּר וְלֹא מָצְאוּ
מַיִם"**

**אדם בלי תורה אין לו רוגע שמחה
ובטחון**

מובא בפרשת השבוע **"וַיִּלְכוּ שְׁלֹשֶׁת
יָמִים בְּמִדְבַּר וְלֹא מָצְאוּ מַיִם"** והגמרא
אומרת (בבא קמא פב.) שבני ישראל הלכו
במדבר ולא מצאו מים, ואין מים אלא
תורה ואז עמדו נביאים שהיו בעם
ישראל וקבעו שבשני וחמישי יוציאו ספר
תורה ויקראו בתורה. היסוד של קריאת
התורה היה מהנביאים שהיו במדבר וראו
שאין לבני ישראל שלושה ימים תורה
ודבר זה מסוכן, עמדו וקבעו שביום שני
וחמישי יקראו בתורה. צריך להקשות
קושיה מדוע דווקא בימי שני וחמישי,
שיקראו בשלישי ורביעי או ימים אחרים.
למה דווקא בחרו בימי שני וחמישי
שאלה הימים שבהם יוציאו ספר תורה?

אלא אפשר לבאר על פי רבותינו
הקדושים, ביום שני הושלמה הבנייה של
השמים והארץ והם העדים והערבים
לקיום העולם, כמו שנאמר **"הַעֵידוּתִי בְּכֶם
הַיּוֹם אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ"** (דברים ל,
ט) אם כך ביום שני שהושלמה בריאת
השמים והארץ מוציאים ספר תורה. ביום
חמישי הקב"ה ברא את הדגים שמסמנים
את התורה הקדושה כמו המשל שסיפר

רבי עקיבא (ברכות סא:) עם השועל שפגש
את הדגים ושאל אותם מפני מה הם
בורחים וענו לו הדגים מפני הרשתות של
הדייגים. אמר להם השועל שיצאו מחוץ
למים כי במים הדייגים יצודו אותם, שיצאו
ויגורו יחד והוא השועל ישמור עליהם, ענו
לו הדגים אם במקום חיותנו אנו מתייראים
ק"ו שאנחנו צריכים יותר לפחד במקום
מיתתנו. והנמשל הוא התורה הקדושה, אם
אין תורה אין מציאות שאדם יכול להינצל
ולחיוושע מאף עניין.

על פי זה אפשר לבאר ולומר, ימי שני
וחמישי נקבעו להוצאת ספר תורה מכיוון
שיום שני זה יום השלמת הבריאה של
השמים והארץ שהם הערבים, וחמישי זה
יום בריאת הדגים שמסמנים את התורה,
לכן אלו הימים שמוציאים ספר תורה כי
זה הסמל של התורה הקדושה.

**אדם צריך לדעת יסוד גדול, אם אין
לאדם את התורה הקדושה אין לו חיות,
אין לו שמירה הנפש שלו דואגת. אנחנו
רואים אנשים שאין להם תורה, מחפשים
כל היום איך להרגיע את הנפש שלהם.
הנפש של האדם בלי תורה היא עצובה
ודואגת היא כל הזמן מבוהלת. ברגע
שיש לאדם את התורה הקדושה יש לו
מרגוע ויש לו שמחה. התורה מחייה את
האדם ומכניסה בו שמחה, לכן קבעו את**

אלא אפשר לומר כך, משה רבנו מלמד אותנו על ידי מה שהקב"ה אמר לו, על מים מרים תשים עוד עץ מר ואחרי שתשים אז המים יהיו מתוקים. את הקושי לא ממתקים עם מתוק ועם דברים ריקים להשכיח את הדעת, ממתקים את הקושי עם עוד עבודה כשממשיכים להתמודד עם הצער והבעיה ומתי שממשיכים להתמודד, בסוף זה נהיה מתוק להרבה שנים. אם תשים בפנים דבש, המר יהיה מתוק עד שהדבש יפוג ותחזור המרירות. אבל אם מתמודדים עם המר וממשיכים להתמודד עם המר אז מתי שהמים נהיים מתוקים, הם יהיו מתוקים לזמן ארוך וכל המהות שלהם נהיית מהות טובה.

וכך אפשר לומר יסוד גדול בחיים של האדם, לפעמים האדם לומד תורה וקשה יש לו קשיים בבית מדרש שלוחצים אותו, קשיים בפרנסה או שהוא לא מבין את החומר, אומר האדם אני אקח משהו מתוק, אני אקח חופש או אני אלך לטייל כך אני אפתור את הבעיה. כך גם בעבודה, אדם לפעמים קשה לו יש לו בעיות עם בעל הבית או בעיות עם העובדים, לא טוב לו זה מר, אומר האדם אני אשים על המר משהו מתוק, אני אקח חופש אני אלך להנות, אני אברח מהבעיה והבעיה תיפתר. אבל האדם צריך לדעת שהמשהו המתוק לא ממתק את המר, אלא האדם

ימי שני וחמישי שלא יעברו שלושה ימים בלי לקרוא בתורה הקדושה שמחיייה את האדם.

"וַיִּצְעַק אֶל ה' וַיִּזְרְהוּ ה' עֵץ וַיִּשְׂלַף אֶל הַמַּיִם וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם"

הדרך למתק את הדברים המרים בחיים של האדם

אם נסתכל בפרשת השבוע אנו רואים **"וַיִּבְאוּ מִרְתָּה וְלֹא יָכְלוּ לְשִׁתּוֹת מַיִם מִמֶּרְה"** **כִּי מַרִּים הֵם"** בני ישראל הגיעו למרתה ושם היו להם מים מרים, בני ישראל היו בצער ובבכי המוות של המים הוא הכי קשה, למות ברעב זה פחות קשה מלמות בצמא. משה רבנו צועק לקב"ה, הקב"ה הראה לו עץ מר ואמר לו לזרוק אותו לתוך המים והמים המרים יהיו מתוקים. משה רבנו לקח את העץ המר זרק אותו לתוך המים ואז **"וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם"** המים נהפכו להיות מתוקים.

חשבנו להקשות קושיה מים מרים כדי למתק אותם צריך לזרוק משהו מתוק דבש, סוכר, ופה הקב"ה אומר לזרוק משהו מר למתק את המר, אם רוצים למתק את המר שמים משהו מתוק לא משהו מר, אז איך הקב"ה אומר למשה לקחת עץ שהוא מר למתק את המים?

הנוסף שהוא צריך לקבל ביום המחר כי הוא גדל וצורך יותר גם זה ירד יותר. לכן באו בני ישראל למשה רבנו לספר לו על התוספת שקיבלו בלחם משנה ביום המחר, על הלחם משנה לא היו צריכים לספר למשה כי את זה כבר משה ציווה להם והם ידעו שהם צריכים לקבל.

אם כך על ההפרש בין מה שהיה צריך לאכול אתמול למה שהיה צריך לאכול היום, על זה באו לספר למשה שקיבלו עוד קצת בכל מנה ליום המחר, כי הילדים גדלו בכל יום וצריכים לאכול יותר וכך גם מבוגר שפתאום צריך לאכול יותר בשבת, גם את זה ראה הקב"ה את הצרכים הנוספים של כל אחד ביום השבת ונתן לכל אחד קצת יותר במידה ליום השבת, לא רק לחם משנה שקיבלו לחם כפול מנה כפולה, אלא גם תוספת קטנה בכל מנה.

וזו הייתה הסגולה המיוחדת במן, כמה שאדם היה צריך לאכול באותו יום זה מה שהוא קיבל. אדם שהיה צריך לאכול ביום פחות היה מקבל פחות, אדם שהיה צריך לאכול יותר היה מקבל יותר.

"וּמִשֵּׁה אֶחָדָּן וְחֹזֵר עָלָיו רֹאשׁ הַגְּבֻעָה"

את המלחמה בעמלק מנצחים עם
כוח של תורה תשובה ומסירות נפש

צריך לזרוק על זה עוד מר, לעמוד בזה ולהתמודד עם זה ובסוף המר יהיה מתוק. את המר ממתקים עם עוד מר, מי שחושב למתק מר עם מתוק הוא טועה, אם תנסה לברוח מהבעיה היא תהיה יותר קשה, תתחזק ותעמוד בכל כוחך ובסוף המר יהיה מתוק.

"וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁשִׁי לֶקְטוֹ לֶחֶם מִשְׁנֵה שְׁנֵי הָעֹמֵר לְאֶחָד וַיָּבֵאוּ כָּל נְשִׂאֵי הָעֵדָה וַיַּגִּידוּ לְמֹשֶׁה"

הסגולה המיוחדת במן שכל אדם
קיבל בדיוק מה שצריך לאכול
באותו היום

התורה הקדושה אומרת "וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁשִׁי לֶקְטוֹ לֶחֶם מִשְׁנֵה שְׁנֵי הָעֹמֵר לְאֶחָד" צריך להקשות למה כפל הלשון לחם משנה שני העומר לאחד הרי משה רבנו אמר להם שביום שישי יהיה לחם כפול לחם משנה, אם כך מה זה שני העומר לאחד?

אז אפשר לדקדק ולומר כך, המן היה יורד לכל אחד על פי הגודל שלו. לכל אדם היה יורד המן על פי הצרכים של האכילה שלו, אם כך ילד קטן או אדם שאתמול היה צריך פחות אוכל והיום צריך יותר, ביום שישי המנה שהיה צריך לקבל הוא קיבל אותה, אבל התוספת בלחם המשנה

חֲמָתוֹ" (תהילים עח, לח) ואת הפסוקים האלה לא אומרים בליל שבת כי יש בפס' זה שמות של מלאכים קשים הלא טובים אף, משחית, חימה, ויום שבת הגיהנום מכובה ולא דלוק ובכדי לא להדליק את הגיהנום בשבת לא מזכירים אותם.

אם כך מ'שה רבנו בכוח התורה היה לו את הכוח לשלוט על המלאך מ'שחית שלא יזיק ויפריע איפה שמושה רבנו נמצא. לא'הרון שהיה בעל תשובה אחרי חטא העגל וביקש מחילה מהקב"ה היה את הכוח לשלוט על המלאך א'ף, ולח'ור שמסר נפש ונתן את החיים שלו היה לו את הכוח לשלוט על ח'ימה. משה רבנו שרוצה לנצח במלחמה כנגד עמלק שם מצד אחד את אהרון להוריד את הכוח של אף ומצד שני שם את חור להוריד את הכוח של חימה, והוא משה רבנו מוריד את הכוח של משחית, וכך משה רבנו נותן לעם ישראל את הכוח לנצח במלחמה של עמלק. לכן משה רבנו לוקח דווקא את אהרון וחור כי לאהרון היה כוח של בעלי תשובה ולחור היה את הכוח של מסירות נפש, ומשה רבנו היה לו את הכוח של התורה.

אנחנו רואים בסוף פרשת השבוע את המלחמה שהייתה לעם ישראל עם עמלק, כתוב בספרים הקדושים שזו המלחמה הקשה ביותר שהייתה אי פעם לעם ישראל לא הייתה כזאת ולא תהיה כזאת. ובמלחמת עמלק משה רבנו קורא לאהרון ולחור ואת אהרון שם מצד אחד ואת חור מהצד השני ומתפלל, "וְהָיָה כַּאֲשֶׁר יָרִים מֹשֶׁה יָדוֹ וְגַבַּר יִשְׂרָאֵל וְכַאֲשֶׁר יָנִיחַ יָדוֹ וְגַבַּר עַמְלֵק" בכל פעם שידיו של משה רבנו היו למעלה עם ישראל גבר במלחמה ובכל פעם שהידים של משה רבנו ירדו, עמלק גבר במלחמה. מיד אהרון וחור "תָּמְכוּ בְיָדָיו מִזֶּה אֶחָד וּמִזֶּה אֶחָד" החזיקו את הידים של משה רבנו שישארו למעלה ולא ירדו למטה כדי שככה בני ישראל ינצחו תמיד במלחמה. אז חשבנו להקשות קושיה חזקה ביותר למה דווקא משה רבנו לקח את אהרון ואת חור ולא צדיקים וקדושים אחרים בעם ישראל, למה דווקא אותם?

אלא אפשר לבאר ולומר יסוד גדול, ידוע שיש מס' פסוקים שקוראים לפני תפילת ערבית "וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עֲוֹן וְלֹא יִשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אָפּוֹ וְלֹא יַעִיר כָּל

מבקשים מהציבור הקדוש להעתיך ברחמים
לפני בורא עולם ולהתפלל לרפואת כבוד האדמו"ר

רבי יאשיהו פינטו שליט"א

בן הרבנית זרי

ראש אבות בני הדין ורבה הראשי של מרוקו
שדקב"ה ישרה לו רפואה שלימה ברמ"ח אבריו ושס"ה גידיו
בתוך שאר חולי עמו ישראל אמן כן יהי רצון

לעילוי נשמת

מרדכי בן שמחה ז"ל

יצחק בן שמחה ז"ל

סימון אדרי בן קמרה ז"ל

ת.ג.צ.ב.ה

עוד לא מחוברים???

הצטרפו עכשיו לעשרות האלפים שמקבלים דברי תורה וחיזוק מידי
יום, ברכות מכבוד האדמו"ר, סגולות ועצות לחיים, לקבוצות הקודש
בווטאספ של כבוד האדמו"ר - הרי"ף

רבי **יאשיהו פינטו** שליט"א

להצטרפות ניתן לשלוח את שמכם בהודעת ווטסאפ למספר

 052-510-6-510